

ИВАН СТАМЕНОВ и РОБЪРТ С. МЕЙСЪН

ИДВАНЕТО НА АРИМАН

**ЕСЕ ЗА ТЪМНИТЕ СИЛИ ЗАД
СВЕТОВНАТА КРИЗА**

ОЧЕРК С ДОПЪЛНЕНИЯ

www.otizvora.com

През 1997 година излезе „Идването на Ариман – есе за тъмните сили зад световната криза“. А през юни на 2009-та авторът – Робърт С. Мейсън, направи дребни корекции по материала. Повечето добавки не засягат ключовата тема – идването на Ариман, а поясняват термините, ползвани от Рудолф Щайнер в лекциите му за това важно събитие, което ще се случи в нашето трето хилядолетие. Есето беше преведено на няколко езика, като авторът се надява тази практика и изследванията да продължат.

Първоначално исках да превода есето и да го оставя без коментари. То се връзваше тематично с моята статия „Големият брат гледа“ за новите лични документи и поведението на БПЦ. Прецених, че и двете статии – тази на Мейсън и моята – са твърде обширни и засягат много теми. Те може да са свързани с бъдещото възплъщение на Ариман, но отклоняват мислите от същността на събитието. *(С това отговарям на въпросите защо съм свалил статията си от сайта – не се отказвам от нея, просто не беше написана по най-удачния начин.)* Накрая прецених, че ще е най-добре да направя очерк на чуждата статия, като добавя някои мои мисли.

В увода на есето си Р. Мейсън подчертава, че данните, термините и тяхното определение са според лекциите в антропософското движение на Рудолф Щайнер. Това е коректно. По-нататък авторът обяснява, че ще избягва обширни цитати и библиографични отправки след всяко изречение. Това е удачно с оглед на търсената сбитост и ще възприема като практика за този очерк. Бележки и препратки ще има в края на текста.

Г-н Мейсън признава, че по света живеят по-подготвени хора да напишат есето, но не му е известно други да са го направили или да го правят. Затова се е заел той. И също така изрично под-

чертава, че данните му са „деришат“ (*тоест основани на чужди трудове*), затова нито претендира, че думите му имат особена тежест, нито че държи да се приемат за чиста монета. Намерението му е само да обърне внимание на проблема, без да налага мнения или светоусещания. Тук също се присъединявам към позицията му.

Все пак се налагат някои уточнения. Както в чужбина, така и в България от години е писано за идването на Ариман – къде успешно, къде може би с някои елементи заблуди. Българските мнения, с които не съм съгласен, ще бъдат споменати по-нататък, като ще предложа моето различно становище. В чужбина също има материали, и то не отскоро. Едни са критични към темата за Ариман и я ползват като основа за атака срещу училищата Валдорф, основани на антропософски принципи. Други разглеждат темата с интерес, като типичен пример е “What The Financial Newsletters Leave Out” на Тревор Дж. Констабъл.

Есетото „Идването на Ариман“ е разделено на части, първата от която е „Дух и душа“. Няма да я разглеждам, тъй като няма пряка връзка с основната тема. Втората глава е „Духовните същества и земната еволюция“. В нея има важни моменти, макар и разводнени. Ще опитам да ги представя в най-сбит вид.

Под „еволюция“ се разбира духовна, а не материалистична (дарвинистка). През тази духовна еволюция са преминавали, преминават и ще преминават не само човешките души, но и съществата от животинския, растителния и минералния свят.

През духовна еволюция минават Земята и съществата, които отдавна са приключили земната си еволюция, а сега живеят в нематериални тела, като участват в земната еволюция на хората, животните, растенията и минералите. Можем условно да наречем тези духовни същества с термина ангели. Те си имат своя йерархия, подробностите за която не са свързани пряко с темата.

По-същественото е, че задачите на тези ангели и начините им за въздействие върху земната еволюция са строго разпределени. А според същността на влиянието им върху съществата, които сега преминават през земна еволюция, можем условно да определим влиянието им като „добро“ или „зло“. Най-общо казано, „добрите ангели“ имат за цел да водят човечеството по пътя на духовната еволюция – такава, каквато е според Божия план. От друга страна, „злите ангели“ допринасят за тази еволюция чрез противодействие. Понеже става дума за принос(!) към земната

еволуция (макар и с отрицателен знак), „злото“ трябва да е в кавички. Това „зло“ е допуснато от Бог и ще бъде „вързано“ окончателно едва когато настъпят нужните условия – а именно: когато хората се научат да го преобразуват сами в добро чрез Любов. Кога ще стане това?

Отговорът се подразбира от отговора на друг въпрос: къде сме сега според етапите на Божия план за духовната еволюция?

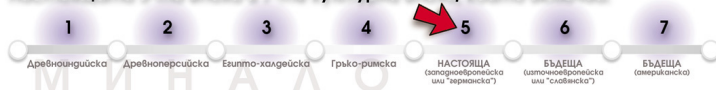
В КОЙ ОТРЯЗЪК ОТ ВРЕМЕ НА ЗЕМНАТА ЕВОЛУЦИЯ СЕ НАМИРА СЪВРЕМЕННОТО ЧОВЕЧЕСТВО

4-та свъръхепоха и 7-те епохи, които включва:

Настоящата 5-та епоха и 7-те културни епохи, които включва:

В най-сбит вид: тези етапи са обособени в седем еони или свъръхепохи. Днес човечеството се намира в четвъртата свъръхепоха или малко след средата на своя еволюционен път на Земята. Настоящата четвърта свъръхепоха се разделя на седем отрязъка от време. Това са седем „малки“ епохи – „малки“ в

кавички, защото всъщност обхващат огромни периоди от време. Съвременното човечество е в петата епоха на четвъртата свръхепоха. Петата „малка“ епоха на свой ред се дели на седем отрязъка от време, които по своята същност са културни епохи. Сега живеем в петата културна епоха (от петата „малка“ епоха на четвъртата свръхепоха). В тази пета културна епоха водеща роля имат германоезичните народи от Централна и Западна Европа (към тях спадат и англичаните), но в по-общ план не можем да не споменем и англоезична Америка.

Като се основава на лекциите на Рудолф Щайнер, авторът на „Идването на Ариман“ представя някои от духовните същества, участващи в земната еволюция. Сред тях са Христос, Луцифер и Ариман. Другите няма да споменавам подробно в търсене на краткост.

Луцифер – носителят на светлината. Често е отъждествяван без основание със Сатаната (Сорат) в юдейските книги. Също толкова неоснователно е да му се приписват и качествата на Ариман. Според Щайнер в третото хилядолетие преди Христа, в земите на днешен Китай, Луцифер се е въплътил (дошъл в човешки облик) на Земята. Това негово въплъщение не може да се разглежда едностранчиво като нещо „добро“ или „зло“. Знанията, и тогава, и днес, могат да се ползват както за благо на хората, така и в тяхна вреда. Тези знания, дадени от Луцифер, пречупени през културата на различните народи, са причината за възхода на древната езотерична мъдрост, каквато я намираме в културните епохи до гръко-римската. От друга страна обаче, Луциферовият импулс може да отклони човечеството от отредения ход на еволюцията, защото знанията, които е оставил, са в основата и на проявления като гордост, отчуждение (към ближните и природата като цяло), свръхемоционалност, мистицизъм (в който няма Любов) и илюзорните представи за свръхсетивните светове.

Христос – около средата на гръко-римската културна епоха в Исус се въплъщава Христос. След т.нар. Мистерия на Голгота в земната еволюция е внесен нов импулс, след който ходът на земната еволюция от низходяща посока (затъването в материята) бавно поема във възходяща посока – към духовното.

С думите на Р. Щайнер това звучи така:

„Това е моментът, когато на Голгота бликна кръвта от раните на Христос Исус. В този момент се променят всички духовни отношения на Земята. [...] Ако Събитието на Голгота не беше станало, Земята никога не би могла отново да се съедини със Слънцето. Защото чрез Събитието на Голгота, силата на елохимите или слънчевата сила на Логоса се свърза със Земята. Едната сила на Логоса се устреми към другата сила на Логоса, за да могат двете – Слънце и Земя – отново да станат едно цяло. След Събитието на Голгота, когато обгръщаме Земята с духовен поглед, виждаме как нашата планета носи в себе си силата, която отново ще я съедини със Слънцето. Ето защо ние твърдим: Чрез Събитието на Голгота в духовното съществуване на Земята беше прието нещо, което и преди това се е вливало в нея отвън – силата на Логоса. Какво пулсираше по-рано в Земята? Силата, която идваше по-рано от Слънцето под формата на лъчи. Какво пулсира в нея оттогава насам? Самият Логос, който чрез Голгота стана Дух на Земята.“

Накратко: Христос след възплъщението си и събитията на Голгота става Дух на Земята. Неговият мощен импулс създава условията Христовият дух да се изяви и в душите на хората. В настоящата пета културна епоха човечеството има за цел съзнателно да узрее(!) за идеята да приеме Христос в себе си, като първо развие нужните качества. Постигането и приложението(!) на истинското, вътрешното християнство ще е задачата на следващата, шеста поред културна епоха.

Ариман – както възплъщението на Луцифер и Христос, така и това на Ариман е нещо, което може да се случи само веднъж в хода на земната еволюция. Идването на Ариман в човешки облик, за да изпълни своята мисия, е отредено за третото хилядолетие след Христа. И под „отредено“ трябва да се разбира предопределено, детерминирано или неотменимо (още по-малко пък от действията на хората).

В тази връзка Щайнер казва:

„Ние хората нямаме за задача да попречим по какъвто и да било начин на възплъщението на Ариман. Нашата задачата е така да подготвим човечеството, че Ариман да бъде преценен по правилния начин. Ариман ще има задачи. Той ще трябва да направи това или онова, а хората ще трябва да оценят и използват разум-

но идващото чрез Ариман в света. Хората ще могат да го направят само ако са способни да се приспособят по разумен начин към онова, което Ариман вече изпраща към Земята от отвъдните светове с цел да контролира икономическия живот на Европа, без да бъде разпознат. Това не трябва да се случва. Ариман не трябва да контролира икономическия живот на Европа незабелязано. Трябва да се научим изцяло да познаваме неговите особени качества. Ние трябва да сме способни да противодействаме с пълно съзнание.“

КЪДЕ ще се въплъти Ариман

Щайнер казва, че това ще стане на запад, като на няколко места се разбира, че под „запад“ има предвид на запад от Германия, тоест в англоезичния свят. Това се разбира и от примерното(!) име, което дава на въплътения Ариман – Джон Уилям Смит. Разбира се още от изказването му, че сега Ариман ползва специфичните сили, които идват от недрата на Земята в областите на Англия и Америка. Авторът на „Идването на Ариман“ предполага, че най-вероятно Ариман ще се въплъти в САЩ. Основанията му са, че американците (от които е и Р. Мейсън) имали силни ариманистични тенденции.

Може и да е така, но от тези силни тенденции не следва автоматично, че Ариман ще се въплъти в американец. Димитър Мангуров – български автор, който в серия от статии разглежда същата тема – е в съгласие с щатския си колега:

„И къде, освен в цитаделата на ариманизма – Америка!“

(Из статията му „Многочленният човек и Бейнса Дуно като Духът на Истината“)

На това място предлагам мое различно виждане, което няма за цел да се наложи над двамата автори, писали преди мен. Просто ще го изложа с аргументи и ще го оставя на читателската преценка. Щайнер говори за опасността, която идва от ариманичния контрол на Европа в *икономически* план. Доколкото САЩ контролира Европа, е предимно чрез ариманичната *култура*, а не финансово.

Икономически Европа се контролира от Англия; по-точно от няколко частни банки на нейна територия. В това отношение етническият белег не е важен. Говорим само за територия, на която Ариман ще се въплъти, тъй като мисията му ще е опреде-

лено наднационална – тя ще е глобална. САЩ по начало са колонии на Англия, като в икономически план и до днес са такива. *(Въпреки че г-н Мейсън, като повечето свои съграждани, може да си мисли нещо друго)*

Оставеното от Рудолф Щайнер е достатъчно, за да търсим отговора на въпроса „КЪДЕ“ на територията на самата Европа. Но имаме и други указания, едно от които дава Беинса Дуно – Учителят едва ли ще се съгласи с г-н Мангуров, защото ни е оставил следното:

„Когато Христос беше на Земята, Сатаната беше в астралното поле. Сега е обратното – Сатаната е на Земята, а Христос действа в астралното поле. Сатаната ще се въплъти тук, в Европа, в един царстващ дом, ще привлече към себе си всички отрицателни елементи, след което най-после ще бъде разпнат.“

(„Ходете във виделината“, извънредни беседи (1898-1913), София 1994, с. 30 – 27 IX 1911)

Последният цитат не ни насочва конкретно към Англия, но ясно указва Европа като отговор на въпроса „КЪДЕ“.

Царстващият дом може да се разбира буквално – в аристократичен род. Или алегорично – че Ариман ще се въплъти в представител на заможено семейство, което може, но може и да не е благородническо. Гадаенето върху думата „царстващ“ е излишно. По-важно е уточнението, че под „Ариман“ на Рудолф Щайнер и „Сатаната“ на Беинса Дуно трябва да се разбира едно и също могъщо същество. Доколкото има разминаване, то е само в термините и техните определения. Под „Сатана“ не може да се разбира това, което Щайнер влага в този термин – Сорат, различно могъщо същество от Ариман – защото бъдещо въплъщение на Сорат не е предвидено в земната еволюция. Такова е отредено само за Ариман. От друга страна, в своите беседи Беинса Дуно не говори за проявленията на отделните същества Сорат, Луцифер и Ариман, а ги поставя под общото име Сатана.

По отношение на „КЪДЕ“ ще си позволя още няколко виждания. Щеше да е прекалено очевидно, ако идването на Ариман се осъществи в САЩ. А очевидното не е сред качествата на неговата природа. Ариман е наричан „Баща на измамите“, на лъжите и на целенасочените заблуди. Прозвището Лукавия пасва най-удачно на него, а не на някой друг от квартета върховни „зли ангели“.

Както Щайнер, така и други със свръхсетивно зрение са еднородни, че краят на петата културна епоха ще бъде съпътстван от природни бедствия. Те са необходими за следващата шеста културна епоха и най-вече за следващата шеста коренна раса. Тези природни катастрофи ще имат силен преобразуващ характер за цялата планета, но земите на Северна Америка ще са едни от най-засегнатите, при това ще са от първите. Очакват ги още по-жестоки наводнения от тези, на които вече бяхме свидетели, а тепърва се чакат и множество земни трусове, които ще сриват не само град след град, но и все повече икономиката на тази (засега) могъща държава. Със съответните последици за евентуалното ѝ влияние над икономиката на Европа в бъдеще.

КОГА

Колкото до въпроса „КОГА“, също може само да се гадае. Смятам, че причината никой да не указва точното време е от задължението да се пазят тайни. Хората не трябва да получават знания наготово, а да са будни – новозаветен призив, към който се присъединява и Щайнер:

„Най-важното нещо е човекът да не пропусне – спейки – идването на Ариман. Когато стане възплъщението на Ариман в западния свят, в местния регистър ще видим просто раждането на Джон Уилям Смит. Разбира се, името няма да бъде това. Хората ще гледат на детето като на гражданин с обикновено положение, като на всеки друг, и ще проспят какво реално се е случило. Професорите от висшите ни училища определено няма да се разтревожат дали хората проспиват това, или не. За тях случващото се ще бъде просто раждането на Дж. У. Смит. Но в ариманичната епоха е крайно важно хората да знаят, че тук си имат работа само външно с Дж. Уилям Смит и че вътрешно присъства Ариман. Както и че не трябва да се заблуждават с приспивна илюзия за това какво се е случило.“

В третото хилядолетие. Преди края на настоящата, пета по ред, западно-европейска („германска“) културна епоха, която Щайнер нарича и *ариманична*. Защо е ариманична и как подготвя идването си Ариман, ще стане дума по-нататък в очерка на есето.

Преди това, като възможно указание за „кога“, няма как да пропусна и едно пророчество на Ванга, в което се казва:

„Свидетели сме на съдбоносни събития на земята. Двамата най-големи водачи на света си стиснаха ръцете и се подписаха, за да докажат, че са направили първата крачка към постигането на всеобщ мир. Но ще мине още много време. Ще изтече още много вода. Ще дойде Осмият и той ще подпише окончателния мир на планетата. Но това ще е началото на края!“

Първото тълкуване на горните думи е направено от г-жа Красимира Стоянова – племенница на Ванга, която без основание отъждествява „Осмия“ с Христос. И то на базата на две изречения от един слабо известен източник, където подобна идентификация не само липсва, но дори не е загатната. Думата „осем“ не е в контекста на Осмия и в т.нар. *Белославски сборник* не е употребена за прозвище на човек (още по-малко за Христос).

Видно е дори само от това, че е пояснена от „туй“, което е в среден род (един начин на изразяване, който не би си позволил никой християнин, независимо от епохата).

Въпреки уважението ми към г-жа Стоянова за труда, който винаги е полагала, не мога да не отбележа, че нейното тълкуване прелива от книгите ѝ във все повече чужди и води до съответните опасни заблуди сред широката публика. Заблудите за своето рода *Второ пришествие* на Христос и наставането на глобален мир, *Царство Божие на Земята*, „подписано от Осмия“, се роят и по дискуссионни форуми. Излизат и извън пределите на православната публика. В тази връзка за втори път се налага да спомена името на г-н Димитър Мангуров. Уважавам и неговата работа, но в статията му „Осмият“ пак намирам отъждествяване на Осмия с Христос, на базата на писаното от г-жа Стоянова, и не само.

Намирам и двете тълкувания за грешни, най-малкото защото са следствия на грешен метод за работа. И по-точно: мисълта се насочва към едно или две изречения от всички, казани от Ванга, като последното – „но това ще е началото на края“ – даже не винаги се цитира. Както един православен не бива да си представя, че глобалният мир – Царството Божие, „ще е началото на края“, така и на един антропософ или теософ не може да му хрумва, че Христос ще идва *в плът и кръв*, за да подписва каквото и да било (както правят царете и политиците).

Термините „the Eighth King“ и „цар Осмий“ са, тъй да се каже, обнародвани още в зората на епохата след Христа. Съответно

произволните дефиниции на този термин извън даденото от св. Йоан Богослов в „Откровение“ не лежат на сигурна основа и сами по себе си са заблуда.

В глава 17 на новозаветната книга „Откровение“ се казва:

„И **звярът**, който беше и който го няма, е **осмий**; той е от седемте (царе), и ще загине. А десетте рога, що видя, са десет царе, които още не са получили царство, но като царе ще получат власт само за един час заедно със звяра. Те имат една мисъл и ще предадат своята сила и власт на звяра; те ще воюват против Агнеца и Агнецът ще ги победи, защото Той е Господар на господарите и Цар на царете, а ония, които са с Него, са звани, избрани и верни.“

Ясно е казано кой е цар Осмий – Звяра; посочено е кой е неговият противник – Агнеца, сиреч Христос. От цялото изложение на книгата „Откровение“ се разбира, че противникът на Христос ще е въплътено могъщо същество, на което *свише* му се дава пълна, макар краткотрайна власт над земята. Това същество идва от *запад* във време на войни и установява глобален мир.

В неговата власт ще е *икономиката* – никой няма да купува или продава, ако не носи неговия знак. Миротворчеството му (лукаво, но взето за истинно от мнозина) и чудесата, които ще прави, ще му осигурят подкрепата за трона на цар-самодържец.

И чак когато седне на този трон, цар Осмий ще покаже истинското си лице. Това наистина ще е началото на края, както не случайно добавя Ванга, защото отпуснатото му време ще е броедни години, през които ще събира могъща армия от всички краища на света. Отпуснатото му време ще изтече тъкмо преди началото на една война, която би довела до гибелта на цялото човечество. След краха на Звяра, ако се вярва на „Откровение“, ще настане нова епоха, в която верните на Агнеца заживяват в мир.

Дали Осмият е цар Осмий, или пък Христос, оставям на преценката на читателя. Мисля, че и Йоан Богослов, и Ванга, и Беинса Дуно, и Щайнер ни предупреждават с различни детайли за едни и същи събития. В тях ще вземе участие *едно и също* могъщо същество, наричано различно – Осмия, Звяра, Ариман или Сатана.

Следващата част от есето „Идването на Ариман“ е

„Ариман в наши дни“

и разглежда как Ариман и сподвижниците му от духовните светове (но и на земята) осигуряват условията за възплъщението. Това е една от най-важните части в есето и си струва да бъде предадена в цялост:

„В настоящата пета културна епоха влиянието на Ариман над културата достига своя връх. Научната революция от петнайсти век насам в голяма степен е вдъхновена от Ариман. Той е вдъхновителят на аморални, атеистични и материалистични възгледи с цялата интелигентност, която ги съпровожда. Обикновените ангели искат през тази епоха хората да развият по-високо съзнание, без да губят своята индивидуалност и духовна свобода.

Ариман е против това – той желае човекът да живее от несъзнателни инстинкти, подобно на импулсивно животно без своя личност; като едно умно животно, но все пак животно. Ариман е внушителят на лъжата, че човек е животно, която е застъпена в нео-дарвинизма и подобни учения.

За съвременното мислене може да звучи като противоречие, че Ариман е против по-високото съзнание, но е застъпник на интелекта и науката. Това е защото съвременното мислене е толкова ограничено от т.нар. „научно мислене“, че почти няма представа от истинската същност на съзнателното мислене. Научното мислене, което е норма в нашата епоха, независимо колко е интелигентно, трудно може да се нарече съзнателно (може би с редките изключения на моментни „прозрения“ или някои открития в математиката). При такова съзнание, присъщо на нашата „научна култура“, ние ставаме съзнателни едва за готовите продукти на мисленето, тоест когато мисленето е приключило.

Обикновено не осъзнаваме самия процес на мисленето. И тъй като мисленето е несъзнателно, то не е наше свободно действие; то е механично. Когато мислим по този начин, а това е твърде често в нашата епоха, сме *sentinent automata* (разумни машини – бел. пр.), действащи по инстинкт.

Обобщено, Ариман е вдъхновител на най-крайните форми на научен материализъм: доктрината, че няма такова нещо като дух или душа; че самият живот сам по себе си не е живот, а само сложна система от механични процеси; че реалността в основата си е само количествена и че няма реалност в качествата – цвят,

звук и т.н.; че вътрешният свят на човека е само пресечни точки на материални сили. На емоционално ниво Ариман работи в човешките подсъзнателни инстинкти, като набляга на страха, омразата, стремежа за власт и извратените сексуални импулси.

На умствено ниво покровителства закостеняло, автоматично мислене – едно мислене, в което почти няма мисъл, но е мислене, което силно се изявява в речта; чрез думите, които лесно стават без съдържание, а по този начин лесно стават и лъжи.“

Край на цитата.

Следващата част на есето –

„Израждането на езика“,

е пряко продължение на предходната и също я предлагам в превод. Позволих си дребни съкращения в търсене на краткост, но и заради някои тавтологии.

„Характерно за настоящата култура на ариманична наука и англо-американски икономически империализъм е, че езикът е изгубил своето интуитивно духовно значение. С други думи, няма я връзката между буквалната дума и духовния импулс, който внася значението. Без истински духовен заряд езикът се състои само от празни думи. Такива са: „народно управление“, „свободния свят“, „лична свобода“ и мн. др. Тези думи и фрази в голяма степен са лишени от реалност, особено при нашата социална и политическа среда, в която все по-отчетливо доловимата реалност е, че силата на парите е по-силна от човека и живота.

Липсата на истинско общуване и заинтересованост към хората е особено натрапчиво в средите на политиката и икономиката. А широката практика да се говори с празни думи прави възможно създаването на лъжливи реалности – могъщо оръжие за тези с прикрити и съзнателни намерения да манипулират хората за неискрени цели. В наши дни хората масово действат сякаш са обладани от зли сили, защото в известен смисъл са. Силите на материализма говорят с празни думи. Език, в който тези сили са изместили човешките духовни импулси, може да доведе само до упадък.

Джордж Оруел може би е най-известният писател, който е забелязал тази тенденция – достатъчно е да видим неговото есе „Политиката и английският език“. Той предвижда античовешки-

те тенденции на езика да се засилват, което е отразено и в ари-маничния кошмар на творбата „1984“. Без да има познания в областта на духовните науки и само от наблюдения и любов към истината, той е забелязал какво се случва в политическите среди на Западна Европа и как то е изявено в небивали висоти при тоталитарните режими.

Ако не полагаме усилия да създаваме наши оригинални мисли, неизменно ще боравим само със заучени псевдо-мисли, шаблонни думи и фрази, резултатът от които е мислене, без да има мислене. Най-главното е, че не бива да допускаме несъзна-телните влияния да определят нашата реч или писания, а докол-кото можем, да се стремим към нови, наши лични мисли, преда-дени чрез оригинални, хармонични и художествени словосъче-тания. Разбира се, не винаги ще ни се получава – не всеки може да е поет по всяко време – но ако поне правим усилия, ще сме се приближили към възстановяването на духовната същност на чо-вешката реч, а така ще спомогнем и за облагородяването на кул-турата.“

Край на цитата.

Ариманизацията на културата

(Отново в превод:)

„Главните направления, в които силите на Ариман работят, за да подготвят неговото възплъщение, са:

* Враждебен национализъм на етническа основа. Умереният национализъм на всеки народ е бил прогресивен до 19 век. Но оттогава насам започва работата на Ариман за неговото възплъщение, затова етническият национализъм в наши дни е упадъчен и пагубен.

* Догматичната политика на партиите, която поражда омраза и огорчение дори само от това, че едните не желаят да видят или изслушат другите, въпреки че биха могли да имат еднакво силни и аргументирани гледни точки.

* Подчиняването на културния живот (вкл. медицината, образова-нието, изследователската дейност, правната система) на по-литическата и икономическата власт.

* „Механизирането“ на дадена държава от твърди, но подле-жащи на тълкуване закони, и то на всяко равнище, което почти не оставя място за свободна човешка инициатива.

* Във всекидневието: еснафщина, бързо отегчаване от всичко, склонност към честа смяна на интересите, което води до слабо опознаване на обектите или темите на интерес.

* В медицината: материалистичен, механичен (и дори чудовищен) експериментализъм, без да има разбиране за същността на живото човешко същество. (Днешната пета „германска“ културна епоха е ариманизирано повторение на третата „египетска“ културна епоха с нейните практики за мумифициране; шестата „славянска“ епоха ще е ново, християнско повторение на втората „древноперсийска“ културна епоха; а седмата културна епоха ще е нова версия на първата „древноиндийска“ културна епоха.)

* В социалните науки: сляпо приемане на статистиките и вярата, че посрещането на икономическите нужди само по себе си ще гарантира човешкото благосъстояние.

* В икономиката: подчиняването на човешките интереси и тези на всички живи същества на нечовешката, безлична и печалбарска *изкуствена личност*, каквато е всяка корпорация.

(В САЩ това стигна дотам, че очовечаващото влияние на работническото движение е напълно заличено. А крайната нужда да се работи *за хляба* (Бел. пр. – ориг.: *make a living*) заедно с други унищожителни ариманистични тенденции рушат цели семейства. Това наричаме *най-богатата държава на света*. Проницателната американска народна мъдрост е изсякла епитета „Всемогъщия Долар“. (Бел. пр.: българската мъдрост също не е за изпускане; ние пък си имаме „парица-царица“.) Ариманичният Мамон е архетипният бог на мръсната печалба и силите на парите над живота, както на всяко низко явление и тъмните сили като цяло.)

* В християнските религии: все по-буквалистки и опростени интерпретации на Евангелията, без дори да се взема предвид езотеричната мъдрост, която е нужна за дълбокото разбиране на Христос.

* В литературата: книги, вдъхновени директно от Ариман. Трудове, в които е вложен много интелект, но които помагат на Ариман да постигне целите си. (Такива например са някои части от „Антихрист“ на Ницше, а също и „Екче хомо“.)

* В техниката: изкусни и удобни изобретения, които имат за цел само да посрещат първични нужди, като така потапят човека в сетивния свят до степен, в която го откъсват от свръхсетивното.

* Гледища, застъпени като цяло във всички области: хората са животни; животните (и изобщо всичко живо) са биологични механизми; няма душа, няма дух; няма морални норми – те са субективни. (Бел. пр.: „*Не прави на друго живо същество това, което не искаш да правят на теб.*“ Една, струва ми се, солидна основа за морал.)

Всички тези импулси са извън контрол в нашето съвремие и като че все повече се усилват. Те, всъщност, приближават точка на кипене; те са условия, нужни на Ариман за въплъщението му в човешко тяло.“

Край на цитата.

Следващите части на есето „Идването на Ариман“ са:

1) „Добро и зло“ – авторът описва как е разпределен балансът между Христос, от една страна, и „злите ангели“, от друга. Описани и отношенията в квартета „зли ангели“ – Ариман, Сорат, Луцифер и Асур – нещо, което не е в пряка връзка с темата.

2) „Къде и кога“ – нищо съществено ново към вече написаното, затова ще го пропускам.

3) „Малко тайна история“ – любопитна история за по-ранни опити на тъмните сили да саботират естествения ход на човешката еволюция, която обаче няма пряка връзка с нашия отрязък от време, затова я пропускам.

4) „Науката на Бейкън и Науката на Гьоте“ – позитивното отношение на Р. Мейсън към духовната наука на Р. Щайнер си личи от цялата му статия, затова намирам за излишна нейната апология в обособена част. Такава апология по принцип е излишна за всяко учение, което опитва да повдигне човечеството, независимо дали това учение идва от Щайнер, или от друг.

5) „Отново 666“ – същественото в тази част е, че Ариман си пада по това число, както и по годините, кратни на него: например 666 г., 1332 г. (2×666), 1998 г. (3×666) и т.н. В ред на тези мисли мога да добавя, че по някаква “случайност” 1999 година се смята ключова и начална за подема на светлите сили. Защо точно тази година? И с този подем на светлите сили не се ли търси баланс за някакъв особен подем и при тъмните?

6) „Истинското Второ пришествие“ – сама по себе си това е важна част от есето, но предвид цитатите, които прибавих към настоящия очерк, я намирам за ненужна. Както от думите на Щайнер, така и от тези на Беинса Дуно, пък и от самите ново-

заветни книги, става ясно, че Христос се проявява и занаяд ще работи чрез духовните светове. И ако някой се представя за ново въплътен Христос, ще да е по-скоро въплътеният Ариман. В тази част г-н Мейсън уместно набляга, че терминът „второ пришествие“ е късен и се ползва от християнските теолози, без да има основания в Новия завет. Там гръцкият термин е *parousia*, който има значението на „активно присъствие“, а не на „второ пришествие“ (още по-малко пък в плът и кръв).

7) „Скритите заложби на компютъра“ – кратка и любопитна ретроспекция на всички изобретения, направени от края на 19 век насам; от времето, когато Ариман подготвя своето въплъщение. Без пряко отношение по темата.

8) „Един еволюционен скок“ – повторение на идеята, но с други думи, че Ариман цели да попречи на човечеството да направи скока към шестата културна епоха, когато християнството ще има нужните условия за разцвет. Ариман цели да отклони колкото може повече хора от естествения еволюционен път.

9) „Да обърнеш злото в добро“ – отново повторение на някои идеи. Две изречения привличат вниманието ми: „След Ариман хората ще извлекат поука какво могат и не могат да получат само с интелекта си от земните (материалните) сили.“ и „Чрез това падение (в материалното) човечеството ще се повдигне над земното, както семето в земята оцелява през зимата, за да израсте и цъфне през пролетта.“

„Епохата на съзнанието“

След горните девет отклонения авторът се връща към основната тема с „Епохата на съзнанието“. Тази част на есето, както изглежда, е претърпяла повечето тазгодишни редакции. Всяка културна епоха има собствена роля за земната еволюция, като успоредно с това отрано се създават условията за следващата културна епоха. Настоящата пета „германска“ епоха – епохата на съзнанието, цели да създаде съзнателно, индивидуално и независимо мислене, като ролите принципно са разпределени по следния начин:

* Задачата на Запада, и по-точно англоезичния свят, е да даде механичното знание, като проникне в тайните на материята. А именно, че материалното не се състои просто от атоми, молеку-

ли и прочие частици, а в истинския си облик е дух. По-точно: духове, намиращи се в динамични отношения. Някои физици правят плахи стъпки в тази насока, макар само на теоретично ниво, но мъртвата материалистична доктрина все още взема превес. Ако човечеството преодолее Аримановата заблуда за същността на материята, ще намери „механичното знание“, нужно за създаването на евтини, икономични и екологични машини – транспортни, битови и др.

* Задачата на Средата, и по-точно Централна Европа, е да даде хигиенното знание. А именно, че човешкото тяло от плът и кръв не е единственото тяло и не е само сбор от материя. Това е и знанието, че между твърдото и духовните тела има връзки и взаимно си влияят. Това знание пък ще позволи на човека да се научи как да се поддържа здрав или да влияе съзнателно на естествените и природни методи за лечение и самолечение.

* Задачата на Изтока, и по-точно на славоезичните народи, е да се подготвят за следващата шеста културна епоха, за да дадат духовното учение за братството. А именно братство не по кръвна линия, а по духовна. За земната еволюция това познание е нужно, за да влезе в хармония с вселената – до такава степен, че хората да са наясно кой е най-удачният момент за една душа да се въплъти, за да има най-подходящите условия за напредък; това важи и за изостаналите („лоши“) души, които също се нуждаят от съответните условия за влизането им в пътя на естествената еволюция.

Как Ариман се намесва в тези задачи:

* Извращава механичното знание, като пречи на всички опити за създаване или въвеждане на евтини, икономични и екологични машини. Всеки напредък в тази насока се ползва за егоистичните цели на среди, стремящи се към власт над масите.

(Бел. Ив.Ст.: Тук г-н Мейсън се оплита в собствените си думи и залита в крайност. Задачата на Запада е само да даде(!) механичното знание, като е въпрос на гледна точка дали може(!) и трябва(!) да го приложи за алтруистични цели в настоящата културна епоха. Задачата на Запада не е да докара “Царството Божие на Земята”. Всъщност, ако имаме пред-

вид отреденото свише, задачата е да осигури механичните предпоставки за идването на Ариман. А как и дали изобито механичният прогрес ще се ползва в идната епоха, е друг въпрос.

Много по-важно е да отбележим, че този прогрес вече е напреднал до такава степен, че на теория човек може да купува и продава само чрез електронни пари и с машини за посредници. Това никога не е било възможно в някоя от старите културни епохи, което не се взема предвид от теолози и какви ли не професори при умуванията им дали книга „Откровение“ на Йоан Богослов съдържа пророчества, или по алегоричен начин описва събития от епохата на Римската империя. Както не се взема предвид и че в „Откровение“ се говори за възстановяване на еврейската държава като един от сигурните знаци за скорошното идване на цар Осмий. Само от това се разбира, че и дума не може да става за „алегории“ и „антични събития“.

Т.нар. християнски църкви пък изобито избягват да правят тълкувания на „Откровение“ и да съпоставят описаните събития с днешната реалност от страх „да не съгрешат“ и защото тълкуванията не били „лъжица за всяка уста“. Едва ли не изобито не трябва да се правят. В този дух беше позицията на „българската“ „православна“ църква за въвеждането на личните карти с вграден електронен носител, които притесниха много хора, макар и прибързано. А че е прибързано, може да се съди от това, че все още има други средства и способности за търговия. Но че е само въпрос на желание те да бъдат премахнати, е факт, факт, факт, който не притеснява нито „БП“Ц, нито другите църкви. Те си се притесняват да не съгрешат (пред кого?), без изобито да помислят, че съгрешават със самата липса на мислене и липсата на желание да се преразгледат овехтели становища.)

* Извращава хигиенното знание, като поддържа медицината в нейния строго материалистичен вид. Медицината и фармацевтиката са впрегнати за егоистични цели, а някои от практиките нанасят повече вреди, отколкото водят до изцеление.

(Бел. Ив.Ст.: Макар да съм съгласен с г-н Мейсън, че практики като опитите над животни, вивисекциите, ваксинациите и др. такива са форми на извращение, все пак трябва да се отбележи и нещо позитивно. Петата „германска“ култура има своя все по-забележим принос за „хигиенното знание“. То идва

точно оттам, откъдето се очаква да дойде – от Средата; Централна Европа. Едни от най-добрите книги за хомеопатията са на германци. Едни от най-добрите книги за палиативната практика са на унгарци. Германия често провежда семинари за природни методи на лечение, на които участват хора от цял свят. В този смисъл германците си вършат работата, която имат за петата (тяхната) културна епоха, независимо че силите на противодействие ги има и ще ги има за напред. Те са закономерни.)

* Извращава идеята да духовното братство чрез пагубни сексуални импулси в целия социален живот. Работи срещу развитието на съзнателно братство между хората чрез подхранване на егоизма и низшите инстинкти.

(Бел. Ив.Ст.: Нека си работи! Важното е, че работата му не остава незабелязана.)

Теория на конспирацията

В дяла „Доста окултна политика“ г-н Мейсън се позовава на данни от т.нар. конспиративни кръгове и книгите на съвременни историци. Сред темите са: тайните англо-американски общества, икономическите групи, участието на окултни ложи в подпалването на световните войни и налагането на болшевишкия режим, членуването на не един и двама политици в сатанински братства още от колежанските години....

Интересни, досадни, верни, неверни – пропускам тези данни. Те нямат пряко отношение към темата. От цялото изложение се подразбира, че много политици, съзнателно или несъзнателно, спомагат за създаването на условия за възплъщението на Ариман и неговата мисия. Поставянето на властниците под прожектора всъщност е отклонение от целите, които г-н Мейсън си поставя, защото всички, волно или неволно, малко или много, спомагаме за създаването на условията – това също се подразбира от изписаното дотук. В интернет има изобилие от сайтове за окултната политика, като някои изявени „авторитети“ (Дейвид Айк – Англия, и Алекс Джоунс – САЩ) вече гърмят с мегафони и призовават за въстание. Това е хем смешно, хем притеснително, доста ариманично и бих казал... невежо.

Засегнати са и политическите реалности в Източна Европа и Русия след падането на комунизма, които българският читател си знае и без да му ги казват отвън. А че дори наши политици са забъркани в разни тайни ложи, вече не е тайна и за родната преса. Все пак е някак доста мило загриженото отношение на г-н Мейсън за бъднините на славоезичните народи в контекста на тяхната задача в идната епоха. Всъщност то е похвално, защото е вярно на духовната наука на Р. Щайнер. Същото не може да се каже за други американски „антропософи“ или „теософи“, които напоследък пишат откровени шуротии. Поставям ги в кавички, тъй като е видно, че не става дума просто за невежество, а за провокации.

Най-фрапиращият случай беше една поредица от статии, в които „антропософи“ изразяваха своята загриженост, че Ариман и духовете му обитават компютрите и едва ли не могат да изскочат от екрана, за да нападат. Нещо като абсурдната мисъл, че човек може се разболеет от компютърен вирус! Тази глупост беше свързана с практиката на училищата Валдорф да ограничават децата от телевизията и компютрите. И както може да се очаква, тези статии породиха съответните реакции на чели-недочели, разбрали-недоразбрали надъхани авторитети: „*Сакън! Лишават децата от благото на компютрите! Тия сектанти са по-зле и от амишите...*“

Какви са причините децата да се ограничават от компютри и телевизия, всеки грамотен може и сам да прочете в произволен сайт на училище или детска градина Валдорф. Току се разбрало, че там децата даже са обучавани сами да сглобяват компютър, но след определена възраст... Както вече писах, педагогическата система на Щайнер не се нуждае от апология.

Няма и да я правя. Ако някой трябва да я прави, нека поне е от антропософите. Моите наблюдения са и ще си останат независими от тази или онази „секта“.

А че говорим за ариманична атака срещу духовното наследство на Р. Щайнер, най-ясно личи от модерните тенденции да му се приписват думи, каквито никога не е казвал. За разлика от г-н Мейсън, който прави впечатление на грамотен човек, някои американски „антропософи“ не са загрижени за Източна Европа, тъй като шестата културна епоха щяла да бъде... *американска*.

Нещо повече – тя щяла да е „вечното Царство Божие“, заради което нямало да има нужда от седма културна епоха, преход към

нова свръхепоха и прочие. За протокола: целта на Ариман ще е именно това – да предотврати навлизането на Земята в петата свръхепоха, като по-напред предотврати шестата „славянска“ културна епоха и идването на седмата коренна раса – Божите Синове. Писанията на тези „антропософи“ сякаш лично Ариман ги е диктувал.

Ако се регистрираме във форумите на тези „нео-щайнеристи“ и попитаме къде при Щайнер можем да намерим подобни мисли, ненадейно се явяват „нео-теософите“. Те били чели, но не при Щайнер, а при Е. Блаватска, че шестата културна епоха щяла да е американска, но все пак щяло да има и седма – някаква си *южно-американска*?! Ако поискаме точна отправка към труд на Блаватска, за да направим проверка, получаваме уверението, че това не го е писала, а го е казвала на този или онзи в лични разговори...

Да, в някакъв извратен смисъл духовете на Ариман наистина никнат от компютърния екран под формата на какви ли не „нео-щайнеристи“ и „нео-теософи“. Толкова за теорията на конспирацията. Ако имам какво да добавя, е обръщение към истинските теософи и антропософи:

Внимавайте какво се пише от ваше име!

Струва ми се, длъжни сте. Щайнер пише в една от лекциите си за Ариман и проповедниците, които все по-често ще идват, за да му проправят пътя:

„Глупаво е да се вярва, че можем да се разберем с тези хора, защото те не го желаят. Смисълът е в това да изясним на останалото човечество какъв вид хора са те. Ние трябва да говорим за такива хора. Всичко възможно е било направено, така че те могат да стигнат до разбирателство с нас. [...] Спешната нужда пред нас е точно това, да отворим очите на хората. Само че, за съжаление, твърде често в нашия собствен кръг се правят усилия да се постигне до компромис в това отношение и липсва куражът, необходим за безусловно потвърждаване на истината. Не трябва да живеем с илюзията, че можем да стигнем до разбирателство с този или онзи, който не желае по никакъв начин да се разбере с нас. **От нас се иска решително да защитаваме истината, докато сме способни.**“

(„Мистерията на човешката воля“, 28.12.1919 г.,
www.scribd.com/doc/16113465/ga202 – стр. 36)

Библиографични бележки и препратки:

1. “The Advent of Ahriman” – есето на Робърт С. Мейсън.

www.scribd.com/doc/16113465/ga202

Тази версия е на английски и след редакциите от 2009 г.

Доскоро можеше да се намери на други сайтове, където беше по-добре форматирана и без гарнитурата от банери. Вече не я намирам на други места – предлагам това, което успях да издиря. Не съм направил очерк на последните части: „Появата на Майтрея“, „Епистомологични размишления“, „Библиографични бележки и връзки“ и „Заклучение“. Читателят може да се запознае с тях в оригинала.

2. “What The Financial Newsletters Leave Out”

apple2.org.za/gswv/a2zine/GS.WorldView/Resources/ARTICLES/Ahriman.html

Статията на Тревор Дж. Констабъл, спомената в увода.

3. Антропософска литература – на български.

www.aobg.org/

На сайта могат се намират повечето от статиите за Ариман, като призовавам читателите да се запознаят с проблема чрез думите на Р. Щайнер, а не само от тази статия. Както г-н Мейсън, допускам, че съм направил грешки по конкретната тема, но и за антропософските възгледи като цяло. Декларирам, че не членувам в Антропософско общество – България. Моите мнения и изявления в този материал да не се смятат непременно и за мнения на това или друго АО.

4. „Кои от съвременните учители са опасни като еретици“

www.pravoslavieto.com/books/kakvo_znae_hristianin/17.htm

Становището на „българската“ „православна“ църква за личността и трудовете на Рудолф Щайнер. Коректно е да го отбележа, тъй като в „православния“ *Списък на забранени книги* името Щайнер заема почетното първо място. В списъка, който е аналог на средновековния католически *Index librorum prohibitorum*, се срещат и други имена, споменати в моята статия.

Например това на Елена Петровна Блаватска, която „според свидетелствата на очевидци“ (?!) навсякъде била съпровождана от демони. (Подобни „свидетелства“ допреди няколко столетия пращаха хиляди девиси в извратените лапи на Инквизицията, а после и на кладите.)

В отделна секция на сайта може да се намери цяла серия от нелепи обвинения срещу Беинса Дуно (Петър Дънов) – също споменат в статията ми. При очевидното гротескно невежество за учението му само мога да гадая коя ли е тази сила, която е вдъхновила православните автори да се изказват с такава увереност и по този начин. Учителят казва:

„Радвайте се, ако кажат лъжа за вас!“

Вероятно учениците му са възрадавани до такава степен, че не намират сили (а и нужда) да се защитят. Но тъй като декларирам, че не съм и от техните редици, пък и не съм възвишен като Беинса Дуно, ще си позволя още няколко коментара. И те няма да са апология на учение, което не се нуждае от защита.

В статията ми „Големият брат гледа (и затяга примката)“ бях намекнал, че с нежеланието си да мисли и да отговаря адекватно на писмата „българската“ „православна“ църква спомага да се осъществи едно от най-страшните пророчества. И то не някакво пророчество на *еретик* или *сектант*, а това в „Откровение“ на св. Йоан Богослов – православна книга par excellence.

Ако преди само го намеквах, в настоящата статия го твърдя.

И ще го твърдя дотогава, докато „БП“Ц не излезе с актуално становище по проблема за новите лични документи и не покаже тенденция да е нещо повече от поредната ялова държавна институция. Позицията отпреди десет години не е актуална, защото е изградена върху факта, че старите документи нямаха електронен носител. Да, това беше факт. Новите имат. Което също е факт.

Следните два въпроса нямат срок на давност:

1. Ако някога се появи политик, който не каже изрично – „Внимание, аз съм страшният цар Осмий на Йоан Богослов“ – и нареди електронни носители като тези в личните документи да се поставят „на челото и десницата“ на хората, което би им осигурило единствената възможност да купуват и продават (с електр. пари), „БП“Ц ще държи ли на овехтялото си становище, че така трябва да бъде, защото *така е решила държавата?*

2. Кое пророчество или кое библейско обещание е зад съмнителната вяра на „БП“Ц, че *ще пребъде през вековете?*

Питам, защото в книгите на самата „православна“ църква се казва, че цар Осмий (Ариман?!), след като покаже истинското си лице, ще се обяви за бог. И все ми се чини, че първото, което би направил един такъв „бог“, е да заличи следите на всички други богове – разбира се, с техните църкви. Аз бих го направил –

може би защото *според свидетелствата* на вечно благонадеждните православни доноси съм обзет от демони(?!).

Бонус въпрос: Къде се вписва „БП“Ц (или която и да било друга църква) в сюжета на Второто пришествие, където Агнецът спасява верните му от пълната каша – една каша, която „БП“Ц може би ще *допусне* или ще *пропусне*, за да има изобщо Второ пришествие? Просто си питам.

5. „Политиката и английският език“ на Джордж Оруел

www.ivanstamenov.com/?p=335

Статия, спомената в есето. Тя е валидна и за всеки друг език.

6. В моята част от текста, тази за конспиративните теории, описах някои лични наблюдения как се изопачва учението на Р. Щайнер и как се правят опити за провокации чрез разпространението на нелепа информация в редица сайтове и дискуссионни форуми. Може би тук е мястото да посоча типични примери, но няма да го направя. От една страна, защото препратките трябва да бъдат много, но и защото подозирам, че тепърва ще стават все повече и повече.

Присъединявам се към призива на г-н Мейсън, когото смятам за свой съавтор, че е нужно всеки да прави свои проучвания. Ако дам връзки към други сайтове, ще е все едно да пуснем котва в малък залив от информация. Това ще ограничи насоките за още изследвания. Има търсачки, с които може да се стигне до сайтовете и форумите, които имах предвид, но с тях може да се стига и до лъжите, които занапред ще се появяват.

Единствената препратка, която ще дам тук, е към резюме на книгата „Компютърът и възплъщението на Ариман“ на Дейвид Б. Блек, издадена от Rudolf Steiner College.

“The Computer and the Incarnation of Ahriman”

www.steinercollege.edu/?q=node/384

Това е книгата, по която бяха писани абсурдните статии и още по-абсурдните реакции на пишман авторитетите. В самата книга няма и половината щуротии, които по-късно бяха вмъкнати в изявленията на нейни „загрижени“ читатели. Една последна насока: когато Рудолф Щайнер е изнасял лекции за Ариман, все още не е имало компютри – с логичните следствия за някои странни изявления на негови „продължители“, независимо дали идват от Rudolf Steiner College, или от друго място.